

långt tillbaka som vårt minne räcker, inställde sig för att avlämna vinterförrådet av sina läckra svampar.

I alla tider fortsatte denna leverans. När vi en gång på detta århundrade vid ett besök hos vår mor hörde att champinjongumman var kommen i sitt vanliga ärende, uttryckte vi den förmodan, att hon vid det här laget borde vara urgammal, men upplystes då om, att gum-

Bravo.

Hilding Nyman.

man för länge sedan var död, likaså dottern, som trätt i hennes fotspår, och att det var dotterdottern, en helt ung flicka, som nu var "champinjongumman".

Hedersnamnet trotjänare i vår familj förtjänade också Bravo, vår vaktare, vän och lekkamrat. Så länge han levde var han vårt ständiga sällskap och följde oss till och från skolan. När vi voro små, förhjälppte han oss mången gång att slippa anmärkning för för sen ankomst, ty om man lade sig på Bravos rygg och tog honom om halsen, satte han i väg och förkortade tiden till mindre än hälften.